

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY

JULIANE KOKOTT

prednesené 15. februára 2007¹

I — Úvod

1. Prejednávané odvolacie konanie vyjadruje potrebu zvážiť problém spojený so záujmom na konaní a potrebou rozhodnúť vo veciach žalôb podaných proti právnym aktom orgánov Spoločenstva.

2. Základom tohto konania je právny spor týkajúci sa verejnej služby medzi úradníkom Spoločenstva, Jacquesom Wunenburgerom (ďalej len „odvolateľ“) a Komisiou Európskych spoločenstiev (ďalej len „Komisia“) ako orgánom povereným na menovanie, týkajúci sa vymenovania na miesto riaditeľa Úradu pre spoluprácu „EuropeAid“², ktorý je súčasťou Komisie.

3. Rozsudkom z 5. júla 2005 (ďalej len „napadnutý rozsudok“)³ Súd prvého stupňa zamietol ako neopodstatnenú žalobu, ktorou sa odvolateľ domáhal zrušenia celkovo troch rozhodnutí Komisie: zamietnutie kandidatúry odvolateľa týkajúcej sa daného miesta riaditeľa, menovanie jeho konkurenta pána Naqviho na toto pracovné miesto a nakoniec zamietnutie sťažnosti odvolateľa.

4. Svojím odvolaním, ktoré bolo doručené Súdnemu dvoru 23. septembra 2005, sa odvolateľ ďalej domáha zrušenia troch uvedených rozhodnutí. Komisia podala vzájomné odvolanie, ktorým namieta, že Súd prvého stupňa nemal vydať vo veci samej rozhodnutie, pretože sporné miesto riaditeľa bolo znovu zverejnené už pred vyhlásením napadnutého rozsudku.

5. Na základe tohto vzájomného odvolania je potrebné objasniť, za akých okolností je

1 — Jazyk prednesu: nemčina

2 — EuropeAid bol vytvorený Rozhodnutím Komisie 1. januára 2001 v súvislosti s reformou správy vonkajšej pomoci. Poslaním úradu je vykonať nástroje Komisie v oblasti vonkajšej pomoci (rozvojová pomoc), ktoré sú financované z rozpočtu Európskych spoločenstiev, ako aj z Európskeho rozvojového fondu.

3 — Rozsudok z 5. júla 2005, Wunenburger/Komisia, T-370/03, Zb. s. I-A-189 a II-853.

v prípadoch, akým je prejednávaná vec, vôbec možné pri žalobách úradníkov uznať existenciu zachovania *záujmu na konaní*. Táto otázka má zásadný význam nielen pre prax súdov Spoločenstva v sporoch týkajúcich sa verejnej služby, ale tiež v iných súvislostiach.

(riaditeľstvo C „Afrika, Karibské ostrovy a Tichomorje“). V rozhodnom čase sa na týchto miestach konali celkovo dve výberové konania, ktoré je možné, pokiaľ ide o prejednávanú vec, zhrnúť takto.

II — Právny rámec

Prvé výberové konanie

6. V prejednáwanej veci sú relevantnými ustanovenia služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev⁴ (ďalej len „služobný poriadok“) v znení platnom pred 1. májom 2004, osobitne jeho články 7, 25, 29, 90 a 91. Znenie týchto ustanovení tu nebudem opakovať.

8. Prvé z dvoch výberových konaní začalo uverejnením vnútorného oznamu Komisie 19. septembra 2002.⁵ Odvolateľ, ktorý bol v tom čase úradníkom zaradeným do platovej triedy A 3, pôsobil na generálnom riaditeľstve „Vonkajšie vzťahy“ ako vedúci zastúpenia Komisie v Chorvátsku. Na obsadenie daného pracovného miesta sa prihlásil listom z 27. septembra 2002.

III — Skutkový stav a konanie na Súde prvého stupňa

7. Účastníci konania sú v spore týkajúcom sa obsadenia miesta riaditeľa v pôvodnej platovej triede A 2 v EuropeAid

9. Po pohovore s každým uchádzačom — v niektorých prípadoch telefonicky — informoval generálny riaditeľ Úradu pre spoluprácu EuropeAid oznámením z 18. novembra 2002 generálne riaditeľstvo Komisie „Personál a administratíva“, že uchádzačov rozdelil do dvoch skupín. Prvú skupinu tvorili šiesti uchádzači, ktorých považoval za schopných plniť úlohy spojené s daným pracovným miestom. Druhú skupinu tvorili štyria kandidáti, vrátane

⁴ — Služobný poriadok úradníkov a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev, účinný od 5. marca 1968, stanovený článkami 2 a 3 nariadenia Rady (EHS, EURATOM, ESÚO) č. 259/98 z 29. februára 1968 (Ú. v. ES L 56, s. 1; Mím. vyd. 01/002, s. 5), zmenený a doplnený nariadením Rady (EHS, EURATOM, ESÚO) č. 1473/72 z 30. júna 1972 (Ú. v. ES L 160, s. 1).

⁵ — Oznam o pracovnom mieste KOM/138/02.

odvolateľa, ktorí podľa jeho názoru nedisponovali kvalitami, kompetenciami a schopnosťami potrebnými pre dané pracovné miesto.

s účinnosťou od 1. apríla 2004, o odvolaní pána Naqviho z daného pracovného miesta a o tom, že opätovne vydá oznam o pracovnom mieste.⁶

10. Poradný výbor pre menovania následne vydal zoznam šiestich kandidátov, ktorý sa zhodoval s prvou skupinou uchádzačov uvedenou v oznámení generálneho riaditeľa EuropeAid a ktorí sa mali zúčastniť ďalších pohovorov. V dôsledku toho nebol odvolateľ pozvaný.

13. Komisia následne samostatným podaním z 15. marca 2004, doručeným Súdu prvého stupňa 16. marca 2004, navrhovala, aby bolo zastavené konanie v prebiehajúcom spore o prvom výberovom konaní.

11. Dňa 8. januára 2003 bol na toto sporné miesto menovaný pán Naqvi, konkurent odvolateľa. Listom z 11. marca 2003 bol odvolateľ uzrozumený s tým, že jeho žiadosť o dané pracovné miesto nebola prijatá. Dňa 2. apríla 2003 odvolateľ podal na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti menovaniu pána Naqviho. Po tom, čo Komisia 14. júla 2003 zamietla jeho sťažnosť, podal 5. novembra 2003 na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť.

14. Odvolateľ v máji 2004 predložil žiadosť o dané pracovné miesto, ktoré bolo opätovne ponúknuté. Listom z 2. septembra 2004 mu však bolo oznámené, že jeho kandidatúra sa nedostala do užšieho výberu. Proti tomuto rozhodnutiu nepodnikol odvolateľ nijaké právne kroky.

Druhé výberové konanie

12. Druhé výberové konanie na sporné miesto riaditeľa v EuropeAid sa začalo po tom, čo Komisia 11. marca 2004 rozhodla,

15. V marci 2005 Komisia rozhodla o reorganizácii úradu EuropeAid. Znížil sa počet pracovných miest riaditeľov z ôsmich na sedem. Dovtedy neobsadené pracovné miesto riaditeľa riaditeľstva C bol obsadené preložením iného riaditeľa a druhé výberové konanie tak bolo ukončené.

⁶ — Oznam o pracovnom mieste KOM/142/04 z 28. mája 2004.

IV — Napadnutý rozsudok

16. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku najskôr konštatuje, že na rozdiel od názoru Komisie zastáva názor, že vo veci samej bolo potrebné rozhodnúť a že odvolateľ mal naďalej záujem na konaní.⁷ Pokiaľ ide o predmet sporu, Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť zamietol, pretože bola nedôvodná.

17. Prvý žalobný dôvod, ktorým odvolateľ v podstate namieta porušenie povinnosti uviesť odôvodnenie podľa článku 25 ods. 2 druhej vety služobného poriadku, bolo potrebné zamietnuť, pretože rozhodnutie Komisie o sťažnosti bolo dostatočne odôvodnené.⁸

18. V druhom žalobnom dôvode odvolateľ osobitne namieta porušenie článkov 7, 29 ods. 1 písm. a) a článku 45 ods. 1 služobného poriadku⁹ a tvrdil, že vymenovanie jeho konkurenta pána Naqviho bolo protiprávne. Súd prvého stupňa zamietol aj tento žalobný dôvod, lebo menovací orgán mal

širokú mieru voľnej úvahy pri obsadzovaní pracovných miest a pán Naqvi v skutočnosti splňal všetky požiadavky uvedené v ozname o pracovnom mieste.¹⁰

V — Odvolanie

19. Odvolanie odvolateľa je založené na dvoch odvolacích dôvodoch.

— Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ v podstate namieta zamietnutie prvého žalobného dôvodu v prvostupňovom konaní. V tomto konaní sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a skreslenia skutkového stavu. Okrem toho dôvody uvedené v rozsudku sú protirečivé a nedostatočné.

— Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ namieta skutočnosť, že Súd prvého stupňa zamietol jeho druhý žalobný dôvod v prvostupňovom konaní. Tieto sa týkajú takisto skreslenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia.

7 — Body 19 až 21 napadnutého rozsudku.

8 — Body 28 až 35 napadnutého rozsudku.

9 — Námitky boli vznesené aj pokiaľ ide o porušenie zásad legitímnej dôvery, proporcionality, rovnosti zaobchádzania a práva na služobný postúp.

10 — Body 51 až 83 napadnutého rozsudku.

20. Komisia podala vzájomné odvolanie, ktorým namieta skutočnosť, že Súd prvého stupňa nevyhovel jej návrhu, ktorý bol podaný 15. marca 2004 samostatným podaním, aby bolo konanie zastavené.
21. Odvolateľ konkrétne navrhuje, aby Súdny dvor
22. Komisia navrhuje,
1. rozhodol, že odvolanie je prípustné a odôvodnené a aby zrušil napadnutý rozsudok;
 2. rozhodol vo veci samej a zrušil tieto rozhodnutia Komisie:
 - rozhodnutie menovacieho orgánu z 11. marca 2003 o zamietnutí kandidatúry odvolateľa,
 - rozhodnutie menovacieho orgánu z 8. januára 2003 o menovaní pána Naqviho,
 - rozhodnutie menovacieho orgánu zo 14. júla 2003 o zamietnutí sťažnosti odvolateľa č. R/147/03;
3. zamietol vzájomné odvolanie podané Komisiou ako neprípustné alebo prinajmenšom ako nedôvodné;
 4. zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
1. aby Súdny dvor predovšetkým
 - určil, že jej vzájomné odvolanie je prípustné a dôvodné a z toho dôvodu zrušil napadnutý rozsudok v časti, v ktorej zamietla jej návrhy prednesené v prvostupňovom konaní smerujúce k zastaveniu konania a
 - rozhodol o trovách konania;
 2. a subsidiárne
 - zamietol odvolanie odvolateľa ako neprípustné alebo prinajmenšom ako nedôvodné a

- zaviazal odvolateľa na náhradu trov odvolania.

nespôsobil Komisii ujmu. Súd prvého stupňa v dôsledku toho prijal rozhodnutie v prospech Komisie tým, že zamietol žalobu o neplatnosť odvolateľa ako nedôvodnú.

VI — Posúdenie

23. V prejednávanej veci je potrebné najskôr preskúmať vzájomné odvolanie Komisie. Toto odvolanie totiž nastoluje otázku, či v dôsledku udalostí, ku ktorým došlo po podaní žaloby, sa spor stal bezpredmetným. Ak by to tak bolo, rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktoré namieta odvolateľ vo svojom odvolaní a ktoré sa týkajú odôvodnenosti jeho žaloby v prvostupňovom konaní, by už neboli vôbec relevantné.

A — Vzájomné odvolanie podané Komisiou

24. Svojím vzájomným odvolaním Komisia v podstate namieta skutočnosť, že Súd prvého stupňa nemal rozhodnúť vo veci samej, ale že mal skôr rozhodnúť o zastavení konania.

26. Podľa článku 56 ods. 2 prvej vety Štatútu Súdneho dvora odvolanie môže podať účastník konania, ktorý vo svojich návrhoch nebol vôbec úspešný alebo bol len čiastočne úspešný. Účastníkovi konania je taktiež spôsobená ujma, ak účastník konania bol vo veci úspešný, avšak nebol úspešný v rozhodnutí o procesnej otázke týkajúcej sa neprípustnosti žaloby. Judikatúra tak pripúšťa, že účastníkovi konania je spôsobená ujma a má právo podať odvolanie, pokiaľ bola samostatným podaním podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vznesená námietka neprípustnosti, avšak Súdny dvor vyhlásil žalobu za prípustnú a potom ju zamietol ako nedôvodnú.¹¹ Na druhej strane Súdny dvor sa nedomnieva, že odvolateľovi bola spôsobená ujma, pokiaľ Súd prvého stupňa jednoducho nerozhodol o prípustnosti žaloby a žalobu zamietol ako nedôvodnú.¹² To isté platí, ak v prvostupňovom konaní nebola vznesená samostatná námietka neprípustnosti a žalovaný sa len

1. Prípustnosť vzájomného odvolania

25. Odvolateľ tvrdí, že odvolanie Komisie je neprípustné, pretože napadnutý rozsudok

11 — Rozsudky z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, Zb. s. I-1873, bod 50, a z 22. februára 2005, Komisia/max. mobil, C-141/02 P, Zb. s. I-1283, body 50 a 51. Pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 21. januára 1999, Francúzsko/Comafria a i., C-73/97 P, Zb. s. I-185; pozri osobitne návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mischo 25. júna 1998 v tejto veci (Zb. s. I-185, bod 11 a nasl.).

12 — Rozsudok Rada/Boehringer, už citovaný v poznámke pod čiarou 11, bod 52.

dovoľával procesných prekážok v rámci všeobecného podania, v ktorom sa vyjadril tiež k opodstatnenosti žaloby.¹³

27. V prejednávanej veci Komisia samostatným podaním z 15. marca 2004 výslovne navrhovala rozhodnúť o zastavení konania. Neodvolávala sa pritom na článok 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Nič to však nemení na skutočnosti, že Komisia svojím listom podala samostatný návrh týkajúci sa prípustnosti žaloby. Tento návrh bol odôvodnený tým, že pán Naqvi bol odvolaný z pracovného miesta s účinnosťou od 1. apríla 2004, čím prestal existovať záujem odvolateľa na konaní.

28. Súd prvého stupňa však uznal, že odvolateľ mal záujem na konaní a návrh Komisie výslovne zamietol.¹⁴ Komisia tak nebola úspešná, pokiaľ ide o rozhodnutie v prvostupňovom konaní, a tak nebola oprávnená podať odvolanie.

29. To, či odvolateľ stratil počas prvostupňového konania záujem na konaní a v dôsledku toho sa spor stal medzitým bezpredmetným, je otázkou, ktorú môže podrobne rozoberať

13 — Napríklad v konaní o nariadení predbežných opatrení uznesenie zo 17. decembra 1998, Emesa Sugar/Rada, C-363/98 P(R), Zb. s. I-8787, bod 43 a nasl.

14 — Body 19 až 21 napadnutého rozsudku.

Súdny dvor v odvolacom konaní. Je pravda, že odvolania na základe článku 225 ods. 1 ES a článku 58 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora sú obmedzené na právne otázky¹⁵ a v dôsledku toho je len Súd prvého stupňa príslušný zisťovať a posudzovať relevantné skutočnosti. V prípade záujmu na konaní a potrebe rozhodnúť však ide o otázky, ktoré sa týkajú *právnej kvalifikácie* skutkového stavu zisteného Súdom prvého stupňa. Súdny dvor má právomoc preskúmať právnú kvalifikáciu skutkového stavu v odvolacom konaní.¹⁶

30. Vzájomné odvolanie je preto prípustné.

2. Opodstatnenosť vzájomného odvolania

31. Pokiaľ ide o vec samú, je potrebné preskúmať, či sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia tým,

15 — Pozri rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, body 47 až 49; ako aj rozsudky z 21. septembra 2006, FEG/Komisia, C-105/04 P, Zb. s. I-8725, body 69 a 70, a z 21. septembra 2006, TU/Komisia, C-113/04 P, Zb. s. I-8831, body 82 a 83, obidva s ďalšími odkazmi.

16 — Rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 51; FEG/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 69, a TU/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 82, obidva s ďalšími odkazmi.

že nestanovil, že je potrebné zastaviť konanie, tak ako to navrhovala Komisia v prvostupňovom konaní. Závisí to od toho, či pôvodný záujem odvolateľa na konaní, ktorý pôvodne existoval, prestal existovať ešte pred vydaním napadnutého rozsudku.

34. Odvolateľ tvrdí, že jeho záujem na rozhodnutí sporu naďalej trvá. Predovšetkým je potrebné v budúcnosti predchádzať protiprávnym rozhodnutiam Komisie. Po druhé rozhodnutie o zamietnutí žiadosti odvolateľa môže mať negatívny dopad na jeho vyhliadky na úspech pri budúcich žiadostiach o porovnateľné pracovné miesta. Nakoniec rozsudok v danej veci má význam, pokiaľ ide o jeho prípadný nárok na náhradu škody.

a) Hlavné tvrdenia účastníkov konania

32. Komisia zastáva názor, že v dôsledku odvolania pána Naqviho z pracovného miesta a v dôsledku uskutočnenia druhého výberového konania stratil odvolateľ záujem na konaní a konanie sa má zastaviť, pretože odvolateľ mohol svojou žalobou dosiahnuť aspoň opakovanie prvého výberového konania. V tom čase sa však už uskutočnilo druhé výberové konanie, v ktorom odvolateľ opäť kandidoval.

b) Posúdenie

33. Podľa Komisie nemôže rozhodnutie v konaní priniesť žiadny prospech do budúcnosti. Je čisto hypotetické, či odvolateľ bude v budúcnosti opäť podávať žiadosť o podobné pracovné miesta. Prípadne, ak to bude nevyhnutné, môže uplatniť právne prostriedky proti budúcim rozhodnutiam o vymenovaní. Postupy obsadzovania pracovných miest úradníkov nie je možné z dôvodu rozdielnych uchádzačov navzájom porovnávať, takže rozsudok v prejednávanej veci nemôže mať účinky na budúce menovania.

35. Požiadavka záujmu na konaní stanovuje procesnú záruku, že sudy nemusia uvádzať svoj názor na čisto hypotetické právne otázky. Záujem na konaní je tak nutnou podmienkou prípustnosti, ktorá môže byť relevantná v rôznych štádiách konania. Musí preto jednoznačne existovať v čase podania príslušnej žaloby. Musí tiež trvať od momentu podania žaloby až do rozhodnutia súdu vo veci samej.¹⁷

¹⁷ — Rozsudky z 24. apríla 2001, Torre a i./Komisia, T-159/98, Zb. s. I-A-83 a II-395, bod 30; z 21. marca 2002, Shaw a Falla/Komisia, T-131/99, Zb. s. II-2023, bod 29, a uznesenie zo 17. októbra 2005, First Data/Komisia, T-28/02, Zb. s. II-4119, body 35 až 37.

36. Ak záujem na konaní prestane existovať len počas súdneho konania, rozhodnutie Súdu prvého stupňa vo veci samej už nie je odôvodnené. Rovnako by nebolo možné požadovať, aby žalobca uznal, že jeho žaloba, ktorá bola pôvodne prípustná, by teraz bola zamietnutá a on by znášal trovy konania.¹⁸ V takýchto prípadoch je skôr vhodné vydať rozhodnutie o *zastavení konania*,¹⁹ ktoré vyjadruje, že podstata žaloby prestala existovať až po jej podaní a že je možné vyhnúť sa rozhodnutiu o trovách konania v neprospech žalobcu.

37. Otázka záujmu na konaní je relevantnou pred súdmi Spoločenstva vtedy, ak sú napadnuté právne akty, ktoré síce formálne ešte stále existujú, ale ktorých pôvodný predmet už medzičasom prestal existovať. Je ustálenou judikatúrou, že záujem na súdnom preskúmaní môže existovať aj pri takýchto právnych aktoch. To však predpokladá, že zrušenie napadnutého aktu môže mať naďalej

právne následky²⁰ alebo z nich môže mať žalobca prospech.²¹

38. V prejednávanej veci záujem odvolateľa na konaní v čase podania žaloby na Súde prvého stupňa jednoznačne stále existoval. Osobitne samotný výkon sporných rozhodnutí nemohol mať za následok stratu záujmu na konaní.²² Súd prvého stupňa preto správne v bode 19 napadnutého rozsudku uvádza, že napadnuté rozhodnutia boli účinné aj po dni, keď pán Naqvi nastúpil na svoje pracovné miesto.

39. Napadnuté rozhodnutia neboli navyše nikdy menovacím orgánom formálne zrušené. Odvolateľ v tomto ohľade správne poznamenáva, že odvolanie pána Naqviho, ku ktorému došlo po podaní jeho žaloby, nemôže byť v žiadnom prípade porovnané so zrušením pôvodného rozhodnutia o jeho vymenovaní.²³

18 — Nejednoznačným je v tomto zmysle rozsudok vydaný v odvolacom konaní z 19. októbra 1995, Rendo a i./Komisia, C-19/93 P, Zb. s. I-3319, bod 13, v ktorom Súdny dvor uvádza, že v prípade nedostatku záujmu na podaní odvolania alebo na odvolacom konaní „môže z tohto dôvodu vyhlásiť odvolanie za nepripustné alebo nedôvodné“. Podľa môjho názoru to v skutočnosti znamená, že odvolanie je potrebné vyhlásiť za *nepripustné*, ak záujem na konaní chýbal už v čase podania odvolania, zatiaľ čo o *zastavení konania* je *potrebné rozhodnúť*, ak záujem na konaní prestal existovať neskôr.

19 — Rozsudky zo 6. júla 1999, Sýché/Komisija, T-112/96 a T-115/96, Zb. s. I-A-115, II-623, bod 37; Torre a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 17, bod 31, a uznesenie First Data/Komisija, už citované v poznámke pod čiarou 17, bod 53.

20 — Rozsudky z 24. júna 1986, Akzo Chemie a i./Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21; zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills/Komisija, T-480/93 a T-483/93, Zb. s. II-2305, bod 59, a zo 7. júna 2006, Österreichische Postsparkasse a i./Komisia, T-213/01 a T-214/01, Zb. s. II-1601, bod 53.

21 — Rozsudky Rendo a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 13, a z 13. júla 2000, Parlament/Richard, C-174/99 P, Zb. s. I-6189, bod 33; v tomto zmysle rozsudok z 24. novembra 2005, Taliansko/Komisija, C-138/03, C-324/03 a C-431/03, Zb. s. I-10043, body 23 až 25.

22 — Rozsudky zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisija, 92/78, Zb. s. 777, bod 32, a Akzo Chemie a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 20, bod 21.

23 — „Retrait de l'emploi“ úradníka podľa článku 50 služobného poriadku úradníkov nie je to isté ako „retrait de la decision“, ktorým bol tento úradník vymenovaný.

40. Osobitosťou prejednávanej veci je, že v dôsledku odvolania pána Naqviho z pracovného miesta sa začalo druhé výberové konanie s cieľom obsadiť dané pracovné miesto. Týmto novým konaním sa rozhodnutia prijaté v prvom výberovom konaní, ktorých zákonnosť v danom čase namietal odvolateľ svojou žalobou na Súde prvého stupňa, stali *obsoletnými*.

41. Súd prvého stupňa ignoruje tento aspekt, o ktorom bol informovaný²⁴ v bode 19 napadnutého rozsudku, keď uvádza, že rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry odvolateľa v prvom výberovom konaní je naďalej účinné. Podľa môjho názoru vymenovanie odvolateľovho konkurenta a rozhodnutie o zamietnutí kandidatúry odvolateľa sú dvomi stranami jednej mince. Obidve rozhodnutia sú vzájomne spojené. Ani jedno už nie je účinné a to z toho dôvodu, že po odvolaní pána Naqviho nasledovalo nové výberové konanie na dané pracovné miesto. Rozhodnutie o sťažnosti, ktoré sa takisto namieta, sa týmto stalo tiež *obsoletným*; jeho právne účinky totiž nemohli byť väčšie ako účinky dvoch pôvodných rozhodnutí menovacieho orgánu, ktoré potvrdzuje.

24 — Pozri napríklad bod 2 dupliky predloženej Komisiou 30. júna 2004 v konaní pred Súdom prvého stupňa (vec T-370/03).

42. Strata účinkov napadnutých rozhodnutí, ktorá nasledovala po podaní žaloby, nepredstavuje sama osebe pre Súd prvého stupňa žiadnu povinnosť rozhodnúť o zastavení konania. Skôr je potrebné skúmať, či záujem odvolateľa na konaní trvá, aj keď sú napadnuté rozhodnutia *obsoletné*. Ak by záujem trval, bolo by v rozpore s *požiadavkou súdneho preskúmania* žaloby orgánov Spoločenstva,²⁵ ktorá je podstatnou pre právo Spoločenstva, ak by bolo žalobcovi zamietnuté rozhodnutie vo veci samej.

43. Podľa judikatúry môže zachovanie záujmu žalobcu na konaní vyplývať po prvé z *rizika opakovania (údajného) protiprávneho konania orgánu Spoločenstva*,²⁶ osobitne so zreteľom na *opätovné predloženie* veci príslušnému orgánu Spoločen-

25 — Pozri v tomto zmysle výslovné rozsudok z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb. s. II-3253, body 46 a 61. Podobná úvaha je nakoniec základom rozsudku zo 14. októbra 1999, CAS Succhi di Frutta/Komisia, T-191/96 a T-106/97, Zb. s. II-3181, bod 63. Pozri tiež rozsudok z 31. marca 1971, Komisia/Rada nazývaný „AETR“ (22/70, Zb. s. 263, bod 40), podľa ktorého konanie na základe článku 230 ES „slúži na to, aby bolo v súlade s predpismi [článok 220 ods. 1 ES] zabezpečené dodržiavanie práva pri výklade a uplatňovaní Zmluvy“ a rozsudok z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament (294/83, Zb. s. 1339, bod 23), podľa ktorého „jeho členské štáty, ako aj jeho inštitúcie podliehajú kontrole súladu svojich právnych aktov so základnou ústavnou chartou, ktorou je Zmluva“. Pokiaľ ide o požiadavku súdnej kontroly v právnom spoločenstve, pozri okrem iného nedávny rozsudok z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 38.

26 — V tomto zmysle nedávny prípad z oblasti kontroly fúzie podnikov rozsudok MCI/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, body 55 a 63. Pozri tiež rozsudky Simmenthal/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 22, bod 32; Akzo, už citovaný v poznámke pod čiarou 20, bod 21; z 26. apríla 1988, Apesco/Komisia, 207/86, Zb. s. 2151, bod 16; z 24. septembra 1996, Marx Esser a i./Parlament, T-182/94, Zb. s. I-A-411 a II-1197, bod 41; CAS Succhi di Frutta/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, bod 63, a Österreichische Postsparkasse a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 20, bod 54.

stva podľa článku 233 ods. 1 ES.²⁷ Po druhú záujem na konaní môže naďalej existovať aj tam, kde rozhodnutie o žalobe o neplatnosť má význam pre prípadné *nároky na náhradu škody*²⁸ zo strany žalobcu. Po tretie žalobca v určitých prípadoch, osobitne pokiaľ ide o verejnú službu, môže mať záujem na odstránení negatívnych výrokov o svojej osobe, aby bol do budúcnosti *rehabilitovaný*.²⁹

44. Napadnutý rozsudok sa zaoberá len prvou z troch skupín prípadov, t. j. *rizikom opakovania (údajného) protiprávneho konania* menovacieho orgánu. Súd prvého stupňa sa v tomto zmysle, v bode 20 svojho rozsudku, opiera o žalobný dôvod odvolateľa, a to, že povaha účasti generálneho riaditeľa³⁰ EuropeAid na výberovom konaní predstavovala procesnú vadu. Podľa názoru Súdu prvého stupňa nebolo možné rozhodnúť, že v neskoršom výberovom konaní zohrával generálny riaditeľ úlohu, akú zohrával

v prvom výberovom konaní týkajúcom sa obsadenia daného miesta riaditeľa. Súd prvého stupňa z tohto rizika opakovania protiprávneho konania vyvodzuje záver, že odvolateľ má záujem na konaní.

45. Proti možnosti takéhoto rizika opakovania by síce mohla na prvý pohľad hovoriť skutočnosť, že rozhodnutia o obsadení pracovných miest úradníkov sa, aj napriek svojmu vysokému počtu, nikdy mechanicky neopakujú.³¹ Hoci sú takéto postupy v rámci orgánov Spoločenstva časté, aj napriek tomu je rozhodnutie menovacieho orgánu, týkajúce sa výberu, vždy jedinečné. Najskôr je potrebné celkovo posúdiť kvalitu všetkých uchádzačov so zreteľom na požadovaný profil pracovného miesta, ktoré sa má obsadiť. Po druhé totožnosť a kvalita uchádzačov, ako aj požiadavky, ktoré sú na nich kladené, sa môžu z prípadu na prípad veľmi líšiť. Na túto skutočnosť správne poukázala Komisia a aj samotný odvolateľ uznáva, že v prejednávanej veci nie je možné porovnať druhé výberové konanie s prvým, pretože sa v ňom porovnávali rozdielni uchádzači.

46. Osobitosťou prejednávanej veci je, že odvolateľ svojou žalobou o neplatnosť napáda rozhodnutie o výbere, nielen pokiaľ ide o *podstatu veci*, ale tiež namieta *konanie*,

27 — Rozsudky Simmenthal/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 22, bod 32, z 5. marca 1980, Koenecke/Komisia, 76/79, Zb. s. 665, bod 9; Antillean Rice Mills/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 20, bod 60; CAS Succhi di Frutta/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, bod 63; MCI/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, bod 46, a Österreichische Postsparkasse a I./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 20, bod 54.

28 — Rozsudky Koenecke/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 27, bod 9; z 31. marca 1998, Francúzsko/Komisia, C-68/94 a C-30/95, Zb. s. I-1375, bod 74; Parlament/Richard, už citovaný v poznámke pod čiarou 21, body 33 a 34, a z 21. marca 2002, Shaw a Falla/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 17, bod 29.

29 — Pozri napríklad rozsudok z 10. júna 1982, slečna M./Komisia, 155/78, Zb. s. 1797, bod 6.

30 — „La manière dont le directeur général a présélectionné les candidats“.

31 — V tomto ohľade sa prejednávaná vec jednoznačne odlišuje od skutkového stavu napríklad vo veci Apesco/Komisia, už citovaná v poznámke pod čiarou 26.

ktoré k tomuto rozhodnutiu viedlo. Odvolateľ tvrdí, že konanie ako také bolo diskriminačné, pretože nie všetky kandidatúry boli rovnako dôsledne preskúmané, a že v dôsledku toho si neboli všetci uchádzači vo výberovom konaní rovní.³² Ak preto bolo potrebné obsadiť miesto riaditeľa, generálny riaditeľ EuropeAid uskutočnil predbežný výber, ktorým sa potom riadili PMV a aj menovací orgán bez toho, aby sami podrobne posúdili schopnosti a kvalifikáciu *všetkých* uchádzačov, vrátane tých, ktorých generálny riaditeľ neodporučil.

47. Na rozdiel od vecného posúdenia jednotlivých kandidatúr nie je nič jedinečné na *výberovom konaní*, pri ktorom príslušný riaditeľ uskutoční predbežný výber a potom sa podľa neho v rozhodujúcej miere riadi PMV a aj menovací orgán. Tento postup je v skutočnosti možné opakovať kedykoľvek, pokiaľ ide o menovanie ďalších miest riaditeľa. Odvolateľ teda nenamieta problém jednotlivého prípadu, ale problém štruktúrálnej povahy. Z objektívneho hľadiska mohlo mať objasnenie otázky, či takto opísaná podoba výberového konania je v súlade s právom, pre odvolateľa význam so zreteľom na jeho

prípadné budúce kandidatúry na miesto riaditeľa.

48. Na rozdiel od Komisie nepovažujem za čisto hypotetické, že by sa odvolateľ mohol uchádzať o iné miesto riaditeľa. Zo spisu totiž vyplýva, že odvolateľ sa o takéto pracovné miesto uchádzal už pred uvedeným výberovým konaním. O toto sporné pracovné miesto sa navyše uchádzal dvakrát.

49. V prejednávanej veci teda existoval dostatok dôvodov nato, aby Súd prvého stupňa dospel k záveru, že záujem odvolateľa na konaní v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku naďalej existoval.

50. V dôsledku toho som dospela k záveru, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 21 napadnutého rozsudku zamietol návrh Komisie na vyhlásenie, že konanie sa má zastaviť. V skutočnosti vzhľadom na to, že odvolateľ mal záujem na konaní, mal Súd prvého stupňa dokonca rozhodnúť vo veci samej.

32 — Pozri napríklad zhrnutie tvrdení odvolateľa v bodoch 37 a 38 napadnutého rozsudku.

51. Vzájomné odvolanie podané Komisiou preto musí byť zamietnuté ako nedôvodné.

B — *Odvolanie podané odvolateľom*

52. Vzhľadom na vyššie uvedené závery týkajúce sa vzájomného odvolania podaného Komisiou je teraz potrebné preskúmať odvolanie odvolateľa.

53. Najskôr je potrebné poznamenať, že Súdny dvor môže v odvolacom konaní z úradnej moci preskúmať, či existuje záujem na podaní odvolania alebo na pokračovaní odvolacieho konania.³³

54. V prejednávanej veci však neexistuje nič, čo by nasvedčovalo tomu, že by záujem na konaní odvolateľa, trvajúci až do vyhlásenia napadnutého rozsudku,³⁴ prestal existovať v čase vyhlásenia tohto rozsudku. Riziko opakovania procesných väd výberového konania kritizovaného odvolateľom naďalej existuje. V konaní pred Súdnym dvorom neboli predložené nijaké nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nové posúdenie otázky záujmu na konaní. Súdny dvor tak musí o odvolaní odvolateľa rozhodnúť.

33 — Rozsudok Rendo a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 13.

34 — V tomto zmysle pozri úvahy uvedené k vzájomnému odvolaniu, osobitne body 38 až 51 týchto návrhov.

1. O prvom odvolacom dôvode

55. Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ namieta, že Súd prvého stupňa v bodoch 32 a 33 napadnutého rozsudku skreslil skutkový stav, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia, ako aj protirečivo a nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok. Osobitne sa zdá, že odvolateľ zastáva názor, že na základe správy generálneho riaditeľa EuropeAid z 18. novembra 2002³⁵ mal Súd spochybníť napadnuté rozhodnutia menovacieho orgánu v rozsahu, v akom tvrdí, že úspešný uchádzač pán Naqvi „splnil podmienky uvedené v ozname o pracovnom mieste“.³⁶

a) Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu: skreslenie skutkového stavu

56. Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu obsahuje námietku skreslenia skutkového stavu.

57. Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa konal na základe nesprávneho skutkového stavu. Nezohľadnil skutočnosť, že na sporné miesto riaditeľa sa požadovala skúsenosť

35 — Bod 9 týchto návrhov.

36 — Vo francúzštine: „le candidat qui répondait le mieux à l'ensemble des exigences mentionnées dans l'avis de vacance“ (pozri bod 32 napadnutého rozsudku).

s vedením zamestnancov na dobrej úrovni, schopnosť riadiť, podnecovať a kontrolovať veľké skupiny zamestnancov.³⁷ Vyplýva to zo správy generálneho riaditeľa EuropeAid. Z tejto správy takisto vyplýva, že schopnosti úspešného uchádzača pána Naqviho v tejto oblasti boli ohodnotené len jedným z maximálne troch možných bodov, zatiaľ čo ďalší traja uchádzači v tejto oblasti získali plný počet bodov. Okrem toho bolo v správe uvedené, že pán Naqvi je vhodný skôr na „vykonávanie koncepcných, pripomienkových a analytických činností“, než na „reorganizáciu a riadenie skupín zamestnancov“.

58. Podľa judikatúry musí skreslenie zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov.³⁸ Po preskúmaní danej správy generálneho riaditeľa EuropeAid nevidím nič, čo by naznačovalo, že Súd prvého stupňa skreslil skutkový stav.

59. V uvedenej správe bolo výslovne uvedené, že kandidát pán Naqvi spĺňa požiadavky

stanovené v ozname o pracovnom mieste.³⁹ Pán Naqvi bol navyše zaradený do skupiny uchádzačov, ktorí boli podľa názoru generálneho riaditeľa EuropeAid spôsobilí nato, aby vykonávali funkciu riaditeľa na tomto spornom pracovnom mieste. Uvedená správa tak neposkytuje žiadny dôvod domnievať sa, že generálny riaditeľ EuropeAid zastával názor, že pán Naqvi nie je pre sporné miesto riaditeľa dostatočne spôsobilý.

60. Je pravda, že generálny riaditeľ EuropeAid v uvedenej správe vykonal hodnotenie takým spôsobom, že určitých uchádzačov ohodnotil so zreteľom na požadovaný profil lepšie ako iných uchádzačov. Jasne to vyplýva z tabuľky v prílohe jeho správy, kde generálny riaditeľ ohodnotil schopnosti každého jednotlivého uchádzača, vrátane schopnosti riadenia skupín zamestnancov, od jedného do troch bodov a vo svojom všeobecnom posúdení vykonal medzi uchádzačmi ďalšie triedenie. Takéto rozlíšenie generálny riaditeľ nevykonal len medzi dvomi skupinami uchádzačov, ale aj v rámci skupiny uchádzačov, ktorých ako spôsobilých nakoniec navrhol PMV a menovaciemu orgánu. Nie je možné pochybovať o tom, že pán Naqvi, ktorý bol nakoniec úspešný, bol generálnym riaditeľom EuropeAid ohodnotený menej priaznivo ako ostatní uchádzači.

37 — Vo francúzštine: „solide expérience de management de personnel [et] capacité de gestion, mobilisation et supervision de grandes équipes“.

38 — Rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 54, a z 21. septembra 2006, JCB/Komisia, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 105; v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 37.

39 — Tabuľka v prílohe správy z 18. novembra 2002 obsahuje v prípade osoby pána Naqviho v stĺpci „commentaries“ komplexné hodnotenie: „La candidature satisfait aux critères énoncés dans la description du poste“.

61. Je však potrebné pripomenúť, že správa generálneho riaditeľa EuropeAid nebola jediným podkladom pre prijatie rozhodnutia PMV a menovacieho orgánu o vymenovaní. Vyplýva to zo skutočnosti, že šesť navrhovaných uchádzačov v správe, vrátane pána Naqviho, bolo pozvaných na ďalšie pohovory s PMV. Len na základe týchto pohovorov si PMV a menovací orgán vytvorili konečný obraz a vybrali pána Naqviho na miesto riaditeľa.

62. V dôsledku to nemal Súd prvého stupňa povinnosť založiť svoj rozsudok v rozhodujúcej miere, alebo dokonca výlučne, na hodnotení rôznych uchádzačov generálnym riaditeľom EuropeAid. Akú váhu mala táto správa popri ďalších dôkazoch — osobitne dôkaz uvedený v bode 65 napadnutého rozsudku⁴⁰ — bolo otázkou posúdenia skutkového stavu a dôkazov, ktoré spadajú do výlučnej právomoci Súdu prvého stupňa a ktoré nemôže nahradiť Súdny dvor svojím vlastným posúdením v odvolacom konaní.⁴¹

63. Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu teda nemá žiadny vyhládky na úspech.

40 — Súd v ňom uvádza, že menovací orgán sa nedopustil žiadneho zjavne nesprávneho posúdenia, keď vychádzal z toho, že pán Naqvi spĺňa požiadavky v oblasti riadenia skupín zamestnancov. Súd odkazuje osobitne na formulár žiadosti, z ktorého vyplýva, že pán Naqvi mal potvrdenú schopnosť riadiť skupinu zamestnancov, ktorú získal ako vedúci oddelenia, ako aj ako vedúci delegácie, a že sa zdal byť spôsobilým nato, aby motivoval skupinu zamestnancov. Okrem toho odkazuje na dve správne hodnotenia pána Naqviho z obdobia predchádzajúceho výberovému konaniu.

41 — Pozri bod 29 týchto návrhov a ustálenú judikatúru citovanú v poznámke pod čiarou 15.

b) Druhá časť prvého odvolacieho dôvodu: nedostatočné odôvodnenie

64. Druhou časťou prvého odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta, že Súd prvého stupňa odôvodnil svoj rozsudok nedostatočným a protirečivým spôsobom. Tvrdí, že v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku bol prvý žalobný dôvod nesprávne zamietnutý.

65. Podľa článku 36 prvej vety a článku 53 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora musia byť rozsudky Súdu prvého stupňa odôvodnené. Cieľom tejto povinnosti odôvodnenia je umožniť, aby sa zúčastnené osoby oboznámili s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a aby Súdny dvor mal dostatok prostriedkov na uskutočnenie súdneho preskúmania.⁴²

66. V predjednávanej veci sa Súd prvého stupňa v bodoch 28 až 35 napadnutého rozsudku zaoberal osobitne rozhodnutím Komisie o sťažnosti a podrobne objasnil, prečo zastával názor, že Komisia si splnila

42 — V tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a i./Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 60, a rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 372; FEG/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 72, a TU/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 85.

svoju povinnosť odôvodnenia. V odôvodnení rozsudku preto nie je možné vidieť vnútorné rozpory. Ako už bolo osobitne uvedené,⁴³ nebolo v žiadnom prípade nelogické a protirečivé posudzovať pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia rôzne skutočnosti a dôkazy, namiesto toho aby bolo preskúmanie založené výlučne alebo v každom prípade v rozhodujúcej miere na posúdení uchádzačov generálnym riaditeľom EuropeAid, tak ako to má na mysli odvolateľ.

dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nezrušil napadnuté rozhodnutie Komisie pre porušenie článkov 7, 29 ods. 1 písm. a) a článku 45 ods. 1 služobného poriadku.

a) Prvá časť druhého odvolacieho dôvodu

67. Skutočnosť, že Súd prvého stupňa dospel, *pokiaľ ide o podstatu veci*, k inému záveru ako odvolateľ, v otázke spôsobilosti pána Naqviho vykonávať dané miesto riaditeľa, sama osebe neznamená, že napadnutý rozsudok nebol dostatočne odôvodnený.

68. Druhá časť prvého odvolacieho dôvodu teda tiež nemá žiadne vyhliadky na úspech.

70. V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta, že pri výbere spomedzi uchádzačov o dané miesto riaditeľa sa nemali zohľadniť „výzvy“⁴⁴ spojené s týmto miestom, alebo „schopnosť reformovať“.⁴⁵ Tieto kritériá neboli v ozname o pracovnom mieste spomenuté. V skutočnosti však zohrávali vo výberovom konaní a osobitne v správe generálneho riaditeľa EuropeAid rozhodujúcu úlohu. Súd prvého stupňa tomuto hľadisku nevenoval v napadnutom rozsudku dostatočnú pozornosť a týmto spôsobom skreslil skutkový stav a dôkazy.

2. Druhý odvolací dôvod

69. Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ namieta, že Súd prvého stupňa skreslil skutkový stav a dôkazy a že sa

71. Ja, na rozdiel od odvolateľa, nevidím žiadny dôvod nato, aby som mohla tvrdiť, že Súd prvého stupňa skreslil skutkový stav alebo dôkazy. V bodoch 55 a 58 napadnutého rozsudku je objasnené, že Súd prvého stupňa

43 — Pozri body 58 až 62 týchto návrhov.

44 — Vo francúzštine: „enjeux du poste“.

45 — Vo francúzštine: „sensibilité pour la réforme“.

sa dôkladne zaoberal problémom „výzvy“, ktorým bude čeliť vybraný riaditeľ a „schopnosťou reformovať“, ktorá sa od neho bude vyžadovať. V dôsledku toho Súd prvého stupňa v žiadnom prípade neignoroval tvrdenia odvolateľa a ani vo svojom rozsudku neopomenul skutkové okolnosti.

72. Pokiaľ však ide o vec samú, Súd prvého stupňa uvádza, že význam „výzvy“ sa nesmie preceňovať a že sa má vnímať v kontexte osobného vyjadrenia názoru generálneho riaditeľa EuropeAid týkajúceho sa uchádzačov.⁴⁶ Pokiaľ ide o „schopnosť reformovať“ Súd ďalej vysvetlil, že toto kritérium je v súlade s informáciami uvedenými v ozname o pracovnom mieste.⁴⁷

73. Týmto posúdením veci sa Súd prvého stupňa zjavne pohybuje v medziach odôvodneného posúdenia skutkového stavu a dôkazov. Samotná skutočnosť, že toto posúdenie Súdu prvého stupňa nie je v súlade s posúdením odvolateľa, ešte neznamená že ide o skreslenie skutkového stavu.

74. V skutočnosti touto časťou svojho odvolania sa odvolateľ snaží, ani nie tak o to, aby bola uložená sankcia za skreslenie skutkového stavu alebo dôkazov Súdu prvého

stupňa, ale skôr o to, aby Súdny dvor nahradil posúdenie skutkového stavu a dôkazov Súdu prvého stupňa, svojim vlastným posúdením. Toto však nie je v odvolacom konaní prípustné.⁴⁸

75. Prvá časť druhého odvolacieho dôvodu teda nemá žiadne vyhliadky na úspech.

b) Druhá časť druhého odvolacieho dôvodu: nesprávne právne posúdenie účasti príslušného generálneho riaditeľa na výberovom konaní

76. Druhou časťou druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ namieta, že v bode 54 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nezohľadnil vplyv predbežného výberu uskutočneného príslušným generálnym riaditeľom na ďalšie výberové konania pre PMV. PMV bol *de facto* viazaný prijatým predbežným výberom. V prejednávanej veci to zjavne vyplýva zo skutočnosti, že PMV pozval na ďalší pohovor len uchádzačov, ktorých predbežne vybral generálny riaditeľ EuropeAid.

46 — Bod 55 napadnutého rozsudku.

47 — Body 56 až 58 napadnutého rozsudku.

48 — Pozri bod 29 týchto návrhov a judikatúru citovanú v bode 15 týchto návrhov.

77. Právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní môžu byť v rámci odvolacieho konania znovu prerokované,⁴⁹ v prejednávanej veci napríklad otázka zákonnosti priebehu výberového konania a osobitne zákonnosti povahy účasti príslušného generálneho riaditeľa.⁵⁰ V takomto prípade je však potrebné presne uviesť právne argumenty, na ktorých sa odvolanie zakladá; že túto požiadavku nespĺňa odvolanie, ktoré bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych väd, ktorými je poznačený napadnutý rozsudok, obmedzuje sa na opakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov a tvrdení už raz uvedených pred Súdom prvého stupňa.⁵¹

nosti priamo záväzný predbežným výberom uskutočneným generálnym riaditeľom.⁵²

79. Táto časť druhého odvolacieho dôvodu je preto neprípustná, a teda nemá žiadne vyhliadky na úspech.

3. Predbežný záver

80. Odvolanie podané odvolateľom je teda čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné, a preto je potrebné ho v plnom rozsahu zamietnuť.

78. Tak je to v prejednávanej veci: odvolateľ vo svojom odvolaní neoznačuje konkrétne, čo si želá vytknúť napadnutému rozsudku, pokiaľ ide o úlohu generálneho riaditeľa EuropeAid vo výberovom konaní. Vo všeobecnosti len opakuje svoje tvrdenie, ktoré uviedol už v prvostupňovom konaní, že ďalší priebeh výberového konania bol v skutoč-

VII — O trovách

81. Podľa článku 122 v spojení s článkami 118 a 69 ods. 2 Rokovacieho priadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

49 — Rozsudok z 26. októbra 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisija, C-68/05 P, Zb. s. I-10367, bod 54 s ďalšími odkazmi.

50 — Ako už bolo uvedené v súvislosti so vzájomným odvolaním Komisie, odvolateľ pred Súdom prvého stupňa namietal, že priebeh výberového konania, pri ktorom príslušný generálny riaditeľ uskutočnil predbežný výber, podľa ktorého sa potom v rozhodujúcej miere riadil PMV, ako aj menovací orgán, bol sťažený procesnými vadami (k tomu pozri body 46 a 47 týchto návrhov).

51 — Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisija, už citovaný v poznámke pod čiarou 49, bod 55.

52 — Pozri zhrnutie k týmto tvrdeniam v bode 39 napadnutého rozsudku.

82. V súlade s článkom 122 druhým odsekom Rokovacieho poriadku Súdneho dvora v prípade odvolania podaného odvolateľom môže Súdny dvor v záujme spravodlivosti odchylné od článku 69 ods. 2 rozdeliť medzi účastníkov náhradu trov konania. V prejednávanej veci však nie je možné nájsť takýto záujem spravodlivosti a odvolateľ ich ani neuplatňoval. Zastávam preto názor, že odvolateľ, ktorý nemal vo svojom odvolaní úspech, by mal byť zaviazaný na náhradu trov odvolania, ktoré podal, tak ako to navrhovala Komisia.

83. Pokiaľ ide o vzájomné odvolanie podané Komisiou, z článku 122 druhého odseku v spojení s článkom 70 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že Komisia musí znášať vlastné trovy konania. Vzhľadom na to, že vzájomné odvolanie Komisie navyše nemalo vo veci úspech, Komisia by mala znášať tiež trovy konania odvolateľa týkajúce sa tohto vzájomného odvolania, tak ako to bolo navrhnuté odvolateľom. Komisia by mala byť preto zaviazaná na náhradu všetkých trov vzájomného odvolania.

VIII — Návrh

84. Navrhujem preto, aby Súdny dvor:

1. Odvolania zamietol.
2. Zaviazal každého účastníka na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré podal.